Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

zo 14. júla 2016 *

„Štátna pomoc — Oblasť pošty — Financovanie dodatočných mzdových a sociálnych nákladov týkajúcich sa časti zamestnancov spoločnosti Deutsche Post prostredníctvom dotácií a príjmov z odplaty za služby za regulované ceny — Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom — Pojem výhoda — Rozsudok ‚Combus' — Preukázanie existencie hospodárskej a selektívnej výhody — Neexistencia"

Vo veci T-143/12,

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: pôvodne T. Henze a K. Petersen, neskôr T. Henze a K. Stranz, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci U. Soltész, advokát,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: D. Grespan, T. Maxian Rusche a R. Sauer, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh, založený na článku 263 ZFEÚ, na zrušenie článkov 1, 4 až 6 rozhodnutia Komisie 2012/636/EÚ z 25. januára 2012 o opatrení C 36/07 (ex NN 25/07), ktoré prijalo Nemecko v prospech Deutsche Post AG (Ú. v. EÚ L 289, 2012, s. 1),

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias, sudcovia M. Kăncheva a C. Wetter (spravodajca),

tajomník: S. Bukšek Tomac, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. decembra 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Spolková republika Nemecko, žalobkyňa v tejto veci, zriadila v roku 1950 poštovú inštitúciu, Deutsche Bundespost, ktorá mala postavenie „osobitného štátneho majetku“, čo jej podľa nemeckého správneho práva nepriznávalo právnu subjektivitu, avšak umožňovalo jej to disponovať vlastným rozpočtom a nezodpovedať za všeobecné dlhy štátu. § 15 Gesetz über die Verwaltung der Deutschen Bundespost (zákon o organizácii nemeckej spolkovej pošty) z 24. júla 1953 (BGBl. 1953 I, s. 676) v zásade stanovil zákaz poskytovania dotácií spoločnosti Deutsche Bundespost zo štátneho rozpočtu.

2 Následne Haushaltsgrundsätzegesetz (zákon o zásade rozpočtového práva) z 19. augusta 1969 (BGBl. 1969 I, s. 1273) potvrdil existenciu vlastného rozpočtu a účtovníctva spoločnosti Deutsche Bundespost.

3 V roku 1989 Spolková republika Nemecko vykonala prvú významnejšiu reformu spoločnosti Deutsche Bundespost. K tejto reforme došlo dvoma zákonmi, a to Gesetz über die Unternehmensverfassung der Deutschen Bundespost (zákon o správe a riadení nemeckej spolkovej pošty) z 8. júna 1989 (BGBl. 1989 I, s. 1026) a Gesetz über das Postwesen (zákon o poštovom systéme) z 3. júla 1989 (BGBl. 1989 I, s. 1450). Táto reforma nepriznala spoločnosti Deutsche Bundespost právnu subjektivitu, ale rozdelila tento osobitný štátny majetok, ktorý predstavovala, na tri samostatné subjekty, ktoré ju nahradili a ktoré zostali osobitným štátnym majetkom, to znamená konkrétne bez toho, aby disponovali právnou subjektivitou, aj keď boli kvalifikované ako „verejnoprávne podniky“. Išlo o Postdienst (poštová činnosť), Postbank (banková činnosť) a Telekom (činnosť v oblasti telekomunikácií).

4 Podľa § 37 ods. 2 a 3 zákona o správe a riadení nemeckej spolkovej pošty mal každý z týchto troch subjektov financovať z vlastných príjmov všetky ním ponúkané služby, pričom však medzi nimi bolo povolené krížové financovanie, ak by zistené straty vyplývali z povinnosti univerzálnej služby. Navyše § 54 ods. 2 zákona o správe a riadení nemeckej spolkovej pošty uložil spoločnostiam Postdienst, Postbank a Telekom povinnosť v celom rozsahu financovať dôchodky a náhradu nákladov na zdravotnú starostlivosť úradníkov na dôchodku, ktorých predtým zamestnávala Deutsche Bundespost. Rozdelenie tohto bremena medzi tieto tri subjekty sa uskutočnilo na základe povahy predchádzajúcich činností každého úradníka na dôchodku. Pokiaľ ide o aktívnych úradníkov, toto ustanovenie im garantovalo nároky voči spolkovému štátu bez toho, aby bola dotknutá možnosť spolkového štátu požadovať, aby Postdienst, Postbank a Telekom uhradili celkovú sumu zodpovedajúcu týmto nárokom.

5 Dňa 7. júla 1994 Komisia Európskych spoločenstiev začala konanie o sťažnosti spoločnosti UPS Europe NV/SA (ďalej len „UPS“), ktorá tvrdila, že Spolková republika Nemecko poskytla spoločnosti Postdienst protiprávnu pomoc.

6 V roku 1994 došlo aj k druhej významnej reforme nemeckého poštového systému, najprv prostredníctvom Verordnung zur Regelung der Pflichtleistungen der Deutschen Bundespost Postdienst (nariadenie o povinnom poskytovaní služieb poštovej činnosti nemeckej spolkovej pošty) z 12. januára 1994 (BGBl. 1994 I, s. 86, ďalej len „nariadenie o povinnom poskytovaní služieb“), neskôr dvoma zákonmi z rovnakého dňa, a to Gesetz zum Personalrecht der Beschäftigten der früheren Deutschen Bundespost (zákon o pracovnom práve uplatniteľnom na zamestnancov bývalej nemeckej spolkovej pošty) zo 14. septembra 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2325, ďalej len „zákon o postavení zamestnancov pošty“) a Gesetz zur Umwandlung von Unternehmen der Deutschen Bundespost in die Rechtsform der Aktiengesellschaft (zákon o transformácii podniku nemeckej spolkovej pošty na akciovú spoločnosť) zo 14. septembra 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2325).

7 Nariadenie o povinnom poskytovaní služieb zverilo spoločnosti Postdienst ako poskytovateľovi univerzálnych služieb úlohu doručovať listy a balíky do 20 kg a poskytovať zodpovedajúce služby na celom nemeckom území za jednotné ceny. Táto povinnosť zostala nezmenená, aj keď na základe zákona o transformácii podniku nemeckej spolkovej pošty na akciovú spoločnosť sa Postdienst zmenila na Deutsche Post AG, zatiaľ čo Postbank a Telekom tiež prevzali právnu formu akciových spoločností, a to od 1. januára 1995.

8 § 1 ods. 1 zákona o postavení zamestnancov pošty stanovil, že Deutsche Post prevzala všetky práva a povinnosti spolkového štátu ako zamestnávateľa. Na základe tejto zásady § 2 ods. 1 tohto zákona spresnil, že úradníkov, ktorí boli zamestnaní spoločnosťou Postdienst, prevezme Deutsche Post, ktorá im ponechá ich právne postavenie a k tomu prináležiace peňažné nároky (§ 2 ods. 3 zákona o postavení zamestnancov pošty). Pokiaľ ide o dôchodky úradníkov a náhradu nákladov na zdravotnú starostlivosť úradníkov na dôchodku, bol vytvorený dôchodkový fond pre úradníkov spoločnosti Deutsche Post v súlade s článkom 15 tohto istého zákona. Pokiaľ ide o zmluvné záväzky spoločnosti Deutsche Bundespost a následne každého z troch subjektov, ktoré sú jej nástupcami v postavení osobitného štátneho majetku, § 2 ods. 2 zákona o transformácii podniku nemeckej spolkovej pošty na akciovú spoločnosť ich v celom rozsahu zveril spoločnosti Telekom. Toto isté ustanovenie naproti tomu stanovilo možnosť spoločnosti Telekom uplatniť regresný nárok proti spoločnostiam Postdienst a Postbank. § 7 uvedeného zákona však odklonom od citovaného § 2 ods. 2 stanovil zánik práv spoločnosti Telekom, pokiaľ ide o uplatnenie tohto nároku, a to v súvislosti s pohľadávkami vo výške kumulovaných strát spoločnosti Postdienst k 31. decembru 1994. Tento zánik dlhov mal za následok presun aktív v rovnakej výške v prospech spoločnosti Deutsche Post.

9 Zákon o transformácii podniku nemeckej spolkovej pošty na akciovú spoločnosť taktiež stanovil ručenie spolkového štátu za všetky záväzky spoločnosti Deutsche Bundespost prevzaté pred rokom 1995 a následne prevedené na spoločnosť Postdienst alebo na jeden z dvoch ďalších subjektov vytvorených v roku 1989. Naproti tomu spolkový štát neprevzal ručenie pri dlhopisoch spoločnosti Deutsche Post vydávaných od 1. januára 1995.

10 Zákon o postavení zamestnancov pošty tiež stanovil rozdelenie nákladov medzi spolkový štát a Deutsche Post, pokiaľ ide o sumy každoročne vyčleňované do dôchodkového fondu vytvoreného § 15 uvedeného zákona. § 16 tohto zákona stanovil pre obdobie od 1. januára 1995 do 31. decembra 1999 paušálnu úhradu zo strany spoločnosti Deutsche Post ročnej sumy 2 045 miliónov eur. Od 1. januára 2000 bola táto ročná paušálna suma nahradená sumou zodpovedajúcou 33 % celkových miezd úradníkov, ktorých zamestnáva Deutsche Post. V každom prípade z tohto § 16 vyplývalo, že zostatok nákladov na dôchodky znáša spolkový štát (od 1. januára 1995).

11 V roku 1997 Postgesetz (poštový zákon) z 22. decembra 1997 (BGBl. 1997 I, s. 3294) doplnil nariadenie o povinnom poskytovaní služieb a konkrétne predĺžil dobu trvania úloh spoločnosti Deutsche Post v rámci univerzálnej služby. § 11 poštového zákona definoval univerzálnu službu tak, že pozostáva najmä z doručovania listov, balíkov do 20 kg, kníh, katalógov, novín a časopisov o maximálnej hmotnosti 200 g; § 52 uvedeného zákona predĺžil mandát spoločnosti Deutsche Post týkajúci sa poskytovania univerzálnej služby do 31. decembra 2007, teda do uplynutia platnosti jej exkluzívnej licencie, pokiaľ ide o listové služby. Hmotnostný limit týkajúci sa listov a katalógov bol postupne znižovaný od 1. januára 1998, keď nadobudol účinnosť poštový zákon, do uplynutia platnosti exkluzívnej licencie, aby napokon dosiahol 50 g.

12 Rok 1997 je tiež zlomovým rokom pre Deutsche Post v oblasti starostlivosti o jej zamestnancov, pretože zmluvní zamestnanci prijatí pred týmto rokom mali k dispozícii okrem povinného systému sociálneho zabezpečenia aj možnosť doplnkového dôchodkového pripoistenia, ktoré im umožňovalo dosiahnuť porovnateľnú úroveň dôchodku akú mali úradníci spoločnosti Deutsche Post na dôchodku. Až do roku 1997 bol doplnkový dôchodok zmluvných zamestnancov financovaný zo strany spoločnosti Deutsche Post na základe príspevku 5 až 10 % hrubej mzdy aktívneho zmluvného zamestnanca. Od tohto roku Deutsche Post jednak vytvárala rezervy na pokrytie latentných záväzkov

týkajúcich sa platieb, ktoré mali byť vykonané v prospech dôchodkového fondu spoločnosti Deutsche Bundespost, a jednak poskytovala menej významné doplnkové dôchodkové pripoistenie novoprijatým zmluvným zamestnancom, ktoré financovala na základe príspevku 0 až 5 % hrubej mzdy aktívneho zmluvného zamestnanca.

13 V nadväznosti na sťažnosť spoločnosti UPS Komisia rozhodla 17. augusta 1999 začať konanie vo veci formálneho zisťovania proti Spolkovej republike Nemecko týkajúce sa viacerých prípadov pomoci poskytnutej spoločnosti Postdienst, neskôr Deutsche Post (ďalej len „rozhodnutie o začatí konania z roku 1999“). Medzi tieto opatrenia patrili po prvé štátne záruky, podľa ktorých Spolková republika Nemecko prevzala ručenie za dlhy spoločnosti Deutsche Bundespost, ktoré vznikli pred jej transformáciou na tri akciové spoločnosti, po druhé existencia verejného financovania dôchodkov zamestnancov spoločností Postdienst a Deutsche Post (ďalej len „verejné financovanie dôchodkov“) a po tretie prípadná finančná pomoc štátu v prospech spoločnosti Deutsche Post. Listom zo 16. septembra 1999 Spolková republika Nemecko predložila svoje pripomienky a poskytla požadované informácie. Rozhodnutie o začatí konania z roku 1999 bolo uverejnené 23. októbra 1999 v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev*.

14 Uverejnenie rozhodnutia o začatí konania z roku 1999 viedlo 14 dotknutých osôb, aby predložili svoje pripomienky, ktoré Komisia 15. decembra 1999 odovzdala Spolkovej republike Nemecko. Spolková republika Nemecko na ne odpovedala listom z 1. februára 2000.

15 Rozhodnutím 2002/753/ES z 19. júna 2002 o opatreniach prijatých Spolkovou republikou Nemecko v prospech Deutsche Post AG (Ú. v. ES L 247, 2002, s. 27) sa Komisia domnievala, že tento členský štát poskytol spoločnosti Deutsche Post pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom vo výške 572 miliónov eur, ktorá jej umožnila pokryť straty vyplývajúce z politiky zliav týkajúcej sa poskytovania služieb doručovania balíkov z domu do domu, ktoré boli otvorené hospodárskej súťaži.

16 Rozhodnutie 2002/753 viedlo nemecké orgány k tomu, aby od spoločnosti Deutsche Post vymáhali sumu 572 miliónov eur. Deutsche Post podala na Súd prvého stupňa 4. septembra 2002 žalobu o neplatnosť uvedeného rozhodnutia (vec T-266/02).

17 Od 1. januára 2003 do 31. decembra 2007 Bundesnetzagentur (spolková agentúra pre siete, Nemecko) vytvorená poštovým zákonom stanovila hornú hranicu cien koša služieb zodpovedajúcich tým, ktoré sú predmetom regulovaných cien listovej služby.

18 Dňa 13. mája 2004 UPS podala na Komisiu ďalšiu sťažnosť, v ktorej jednak uviedla, že Komisia v rozhodnutí 2002/753 nepreskúmala všetky opatrenia uvedené v sťažnosti podanej 7. júla 1994, a jednak, že protiprávna pomoc bola poskytnutá po prijatí tohto rozhodnutia.

19 Dňa 16. júla 2004 TNT Post AG & Co. KG tiež podala na Komisiu sťažnosť z dôvodu, že Deutsche Post fakturovala služby určené spoločnosti Postbank za veľmi nízke ceny, v dôsledku čoho Postbank platila len variabilné náklady poskytovaných služieb.

20 V novembri 2004 a v apríli 2005 Komisia zaslala Spolkovej republike Nemecko žiadosti o informácie týkajúce sa sťažnosti podanej 13. mája 2004 spoločnosťou UPS a sťažnosti podanej 16. júla 2004 spoločnosťou TNT Post, na ktoré Spolková republika Nemecko odpovedala v decembri 2004 a v júni 2005.

21 Listom z 12. septembra 2007 Komisia informovala Spolkovú republiku Nemecko, že rozhodla o začatí konania podľa článku 88 ods. 2 ES týkajúceho sa štátnej pomoci, ktorú nemecké orgány poskytli spoločnosti Deutsche Post [štátna pomoc C 36/07 (ex NN 25/07)] (ďalej len „rozhodnutie z roku 2007“). V rozhodnutí z roku 2007 uverejnenom v autentickom jazyku v úradnom vestníku z 19. októbra 2007 (Ú. v. EÚ C 245, 2007, s. 21) Komisia pripomenula konania vedené v oblasti pošty proti Spolkovej republike Nemecko podľa článku 87 ES od roku 1994 a poukázala na nevyhnutnosť

vedenia globálneho vyšetrovania všetkých skreslení hospodárskej súťaže vyplývajúcich z priznania verejných zdrojov spoločnosti Deutsche Post a uviedla, že konanie začaté rozhodnutím o začatí konania z roku 1999 bude doplnené s cieľom zahrnúť novozískané informácie a prijať konečné stanovisko o zlučiteľnosti týchto zdrojov so Zmluvou o ES.

22 Návrhom podaným 22. novembra 2007 Deutsche Post podala na Súd prvého stupňa žalobu o neplatnosť rozhodnutia z roku 2007 (vec T-421/07).

23 Rozsudkom z 1. júla 2008, Deutsche Post/Komisia (T-266/02, EU:T:2008:235), Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie 2002/753 z dôvodu, že Komisia nepreukázala existenciu výhody pre Deutsche Post, keďže najmä nevykonala podrobnú analýzu všetkých prevodov štátnych zdrojov, ktoré Deutsche Post prijala, a všetkých nákladov súvisiacich s poskytovaním univerzálnej služby, ktoré musela znášať, aby zistila, či predmetné prevody zodpovedali nadmernej kompenzácii v jej prospech alebo nedostatočnej kompenzácii v jej neprospech. Na základe tohto rozsudku, proti ktorému Komisia podala odvolanie, Spolková republika Nemecko vrátila spoločnosti Deutsche Post sumu 572 miliónov eur navýšenú o úroky.

24 Dňa 30. októbra 2008 Komisia po mnohých diskusiách so Spolkovou republikou Nemecko týkajúcich sa dôvodnosti rozhodnutia z roku 2007 nariadila tomuto členskému štátu, aby jej predložil všetky účtovné údaje vykazované za celé obdobie od roku 1990 až do roku 2007. Proti tomuto príkazu (ďalej len „príkaz z roku 2008“) bol podaný návrh na zrušenie tak zo strany Spolkovej republiky Nemecko (vec T-571/08), ako aj zo strany spoločnosti Deutsche Post (vec T-570/08). Do prijatia rozhodnutia Všeobecného súdu Spolková republika Nemecko plnila požiadavky príkazu z roku 2008 a najprv v novembri a decembri 2008 a následne v marci 2009 predložila požadované účtovné údaje.

25 Uzneseniami zo 14. júla 2010, Deutsche Post/Komisia (T-570/08, neuverejnené, EU:T:2010:311) a Nemecko/Komisia (T-571/08, neuverejnené, EU:T:2010:312), Všeobecný súd zamietol žaloby proti príkazu z roku 2008 ako neprípustné. Tieto uznesenia boli predložené Súdnemu dvoru Spolkovou republikou Nemecko (vec C-465/10 P), ako aj spoločnosťou Deutsche Post (vec C-463/10 P).

26 Rozsudkom z 2. septembra 2010, Komisia/Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481), Súdny dvor zamietol odvolanie podané proti rozsudku z 1. júla 2008, Deutsche Post/Komisia (T-266/02, EU:T:2008:235).

27 Listom z 10. mája 2011 Komisia oznámila Spolkovej republike Nemecko svoje rozhodnutie opätovne „rozšíriť“ konanie začaté v roku 1999 (ďalej len „rozhodnutie z roku 2011“) s cieľom podrobne preskúmať verejné financovanie dôchodkov, ktoré Deutsche Post dostávala od roku 1995. Deutsche Post 22. júla 2011 Všeobecnému súdu navrhla, aby rozhodol o zrušení rozhodnutia z roku 2011 (vec T-388/11).

28 Rozsudkom z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia (C-463/10 P a C-465/10 P, EU:C:2011:656), Súdny dvor zrušil uznesenia zo 14. júla 2010, Deutsche Post/Komisia (T-570/08, neuverejnené, EU:T:2010:311) a Nemecko/Komisia (T-571/08, neuverejnené, EU:T:2010:312), z dôvodu, že Deutsche Post bola priamo a osobne dotknutá príkazom z roku 2008, a vrátil veci Všeobecnému súdu (veci T-570/08 RENV a T-571/08 RENV).

29 Podľa rozhodnutia z roku 2011 Komisia 18. novembra 2011 požiadala Spolkovú republiku Nemecko o informácie týkajúce sa verejného financovania dôchodkov v období po roku 2007, ktoré jej boli poskytnuté.

30 V rozsudku z 8. decembra 2011, Deutsche Post/Komisia (T-421/07, EU:T:2011:720), Všeobecný súd uviedol, že žaloba podaná spoločnosťou Deutsche Post proti rozhodnutiu z roku 2007 je neprípustná z dôvodu, že toto rozhodnutie nezmenilo právne postavenie spoločnosti Deutsche Post, a teda nepredstavuje napadnuteľný akt.

31 Rozhodnutím 2012/636/EÚ z 25. januára 2012 o opatrení C 36/07 (ex NN 25/07), ktoré prijalo Nemecko v prospech Deutsche Post AG (Ú. v. EÚ L 289, 2012, s. 1, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), sa Komisia predovšetkým domnievala, že verejné financovanie dôchodkov predstavovalo protiprávnu štátnu pomoc nezlučiteľnú s vnútorným trhom. Naproti tomu sa domnievala, že niektoré štátne kompenzácie v prospech spoločnosti Deutsche Post boli štátnou pomocou zlučiteľnou s vnútorným trhom a že štátne záruky, ktorými Spolková republika Nemecko prevzala ručenie za dlhy spoločnosti Deutsche Bundespost, ktoré vznikli pred jej transformáciou na tri akciové spoločnosti, mali byť analyzované ako existujúca pomoc.

32 Napadnuté rozhodnutie bolo Spolkovej republike Nemecko doručené nasledujúci deň.

33 Listom doručeným kancelárii Všeobecného súdu 4. apríla 2012 Spolková republika Nemecko oznámila Všeobecnému súdu, že vo veci T-571/08 RENV berie svoju žalobu späť, pričom táto vec bola vymazaná z registra Všeobecného súdu (uznesenie z 10. mája 2012, Nemecko/Komisia, T-571/08 RENV, neuverejnené, EU:T:2012:228).

34 Rozsudkom z 24. októbra 2013, Deutsche Post/Komisia (C-77/12 P, neuverejnený, EU:C:2013:695), Súdny dvor zrušil rozsudok z 8. decembra 2011, Deutsche Post/Komisia (T-421/07, EU:T:2011:720), pričom konštatoval nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, keď rozhodol, že rozhodnutie z roku 2007 nebolo napadnuteľným aktom. Súdny dvor tiež vrátil predmetný spor na vyriešenie Všeobecnému súdu.

35 Rozsudkom z 12. novembra 2013, Deutsche Post/Komisia (T-570/08 RENV, neuverejnený, EU:T:2013:589), Všeobecný súd zamietol žalobu spoločnosti Deutsche Post proti príkazu z roku 2008. V tomto rozsudku bola opravená vecná chyba (uznesenie z 15. novembra 2013, Deutsche Post/Komisia, T-570/08 RENV, neuverejnené, EU:T:2013:606).

36 Napokon rozsudkom z 18. septembra 2015, Deutsche Post/Komisia (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654), Všeobecný súd zrušil rozhodnutie z roku 2007 z dôvodu, že bolo prijaté v rozpore s nariadením Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúcim podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 108 [ZFEÚ] (Ú. v. ES L 83, 1999, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339), ako aj so zásadou právnej istoty v rozsahu, v akom sa ním opätovne začalo konanie vo veci formálneho zisťovania, ktoré už bolo v celom rozsahu ukončené, aby mohlo byť prijaté nové rozhodnutie, a to bez toho, aby bolo rozhodnutie o ukončení zrušené alebo stiahnuté.

Konanie a návrhy účastníkov konania

37 Spolková republika Nemecko návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 30. marca 2012 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

38 Dňa 13. júna 2012 Komisia predložila vyjadrenie k žalobe.

39 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 27. júla 2012 UPS a United Parcel Service Deutschland Inc. & Co. OHG podali návrh na vstup do tohto konania ako vedľajší účastníci na podporu návrhov Komisie.

40 Dňa 24. augusta 2012 Spolková republika Nemecko podala žiadosť o dôverné zaobchádzanie so žalobou a vyjadrením k žalobe vo vzťahu k spoločnostiam UPS a United Parcel Service Deutschland, a na tento účel predložila nedôverné znenie žaloby a vyjadrenia k žalobe.

41 Uznesením predsedu šiestej komory Všeobecného súdu z 11. septembra 2012 bol návrh spoločností UPS a United Parcel Service Deutschland na vstup do konania ako vedľajší účastníci zamietnutý, čím sa *ipso iure* vyriešila otázka dôverného zaobchádzania so žalobou a vyjadrením k žalobe.

42 Replika Spolkovej republiky Nemecko bola podaná do kancelárie Všeobecného súdu 24. septembra 2012. Duplika bola doručená do kancelárie Všeobecného súdu 13. decembra 2012.

43 Následne bola táto vec zverená novému sudcovi spravodajcovi zasadajúcemu v tej istej komore.

44 V nadväznosti na čiastočnú obmenu Všeobecného súdu, pri ktorej bol sudca spravodajca pridelený k ôsmej komore, bola z tohto dôvodu táto vec pridelená ôsmej komore.

45 Všeobecný súd položil účastníkom konania otázky v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991, na ktoré títo odpovedali v stanovenej lehote. Všeobecný súd si v záujme riadneho výkonu spravodlivosti a s cieľom optimálnej organizácie vecí T-421/07 RENV, T-388/11 a T-152/12, v ktorých proti sebe stáli Deutsche Post a Komisia, ako aj prejednávanej veci, najmä želal poznať stanovisko účastníkov konania o tom, čo by mohlo alebo malo byť stanovené ako priorita, pokiaľ ide o poradie prejednania týchto vecí, a o možnosti prerušiť jedno alebo viac konaní, kým sa nevyhlási rozsudok v ostatných veciach.

46 Po predložení pripomienok účastníkov konania bolo 15. septembra 2014 prijaté uznesenie predsedu prvej komory Všeobecného súdu vo veci T-388/11, Deutsche Post/Komisia, a uznesenie predsedu ôsmej komory Všeobecného súdu v prejednávanej veci a vo veci T-152/12, Deutsche Post/Komisia, ktorými sa konanie v týchto troch veciach prerušilo až do prijatia konečného rozhodnutia vo veci T-421/07 RENV, ku ktorému došlo 18. septembra 2015, ako bolo uvedené v bode 36 vyššie.

47 V rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 89 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu boli účastníci konania vyzvaní, aby Všeobecnému súdu oznámili dôsledky, ktoré podľa nich vyplývajú z rozsudku z 18. septembra 2015, Deutsche Post/Komisia (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654), pre vedenie konania v prejednávanom spore. Spolková republika Nemecko 3. novembra 2015 a Komisia 30. novembra 2015 doručili svoje pripomienky do kancelárie Všeobecného súdu.

48 Dňa 1. decembra 2015 Všeobecný súd vyzval účastníkov konania, aby mu oznámili svoje prípadné pripomienky týkajúce sa konania pojednávania s čiastočným vylúčením verejnosti, keďže niektoré údaje, ktoré sa na ňom môžu prejednávať, sa prelínajú s údajmi, ktoré hlavní účastníci konania uviedli vo veciach T-388/11, Deutsche Post/Komisia, a T-152/12, Deutsche Post/Komisia, a pri ktorých Deutsche Post požadovala dôverné zaobchádzanie vo vzťahu k vedľajším účastníkom konania v týchto dvoch veciach.

49 Dňa 4. decembra 2015 Komisia oznámila kancelárii Všeobecného súdu, že nemá žiadne pripomienky a v rovnaký deň Spolková republika Nemecko doručila kancelárii Všeobecného súdu svoje pripomienky, podľa ktorých nemá námietky proti tomu, aby sa pojednávanie konalo s vylúčením verejnosti, ale ponechala si právo predložiť nové návrhy, ak by údaje nezahrnuté vo verejnej verzii napadnutého rozhodnutia mali byť uvedené na pojednávaní.

50 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 10. decembra 2015, ktoré sa konalo s čiastočným vylúčením verejnosti.

51 Spolková republika Nemecko navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil články 1, 4 až 6 napadnutého rozhodnutia,

— uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

52 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— v prvom rade zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— subsidiárne v prípade, že by sa vyhovelo niektorej časti šiesteho žalobného dôvodu, alebo niektorému tvrdeniu, ktoré zahŕňa, alebo v prípade, že by sa vyhovelo siedmemu žalobnému dôvodu, napadnuté rozhodnutie zrušil len čiastočne v závislosti od dôvodnosti uvedených žalobných dôvodov, častí a tvrdení,

— uložil Spolkovej republike Nemecko povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

53 Na podporu svojej žaloby Spolková republika Nemecko formálne predkladá desať žalobných dôvodov.

54 Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ a spočíva na tvrdení, podľa ktorého verejné financovanie dôchodkov nezvýhodňovalo Deutsche Post; druhý žalobný dôvod je založený na porušení toho istého ustanovenia z dôvodu, že verejné financovanie dôchodkov nekompenzovalo náklady spoločnosti Deutsche Post; tretí žalobný dôvod je v prvom rade založený na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ a subsidiárne článku 107 ods. 3 ZFEÚ, vzhľadom na zohľadnenie príjmov dosiahnutých spoločnosťou Deutsche Post za pomoci regulovaných cien listovej služby; štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení článkov 107 a 108 ZFEÚ a nariadenia č. 659/1999, ako aj na existencii zneužitia právomoci a konania z dôvodu odobratia príjmov dosahovaných spoločnosťou Deutsche Post za pomoci uvedených regulovaných cien; piaty žalobný dôvod je tiež založený na porušení článkov 107 a 108 ZFEÚ a nariadenia č. 659/1999, ako aj na existencii zneužitia právomoci a konania z dôvodu prešetrovania krížových dotácií; šiesty žalobný dôvod je v prvom rade založený na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ a subsidiárne článku 107 ods. 3 ZFEÚ z dôvodu chybných výpočtov v rámci porovnávania sociálnych nákladov spoločnosti Deutsche Post a konkurenčných subjektov; siedmy žalobný dôvod je v prvom rade založený na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ a subsidiárne článku 107 ods. 3 ZFEÚ z dôvodu kvalifikácie štátnej pomoci ako nezlučiteľnej s vnútorným trhom v rokoch 1995 až 2002; ôsmy žalobný dôvod sa týka porušenia článku 1 písm. b) bodu i) nariadenia č. 659/1999 z dôvodu kvalifikácie ako novej pomoci; deviaty žalobný dôvod sa vzťahuje len na článok 4 ods. 1 a 4 napadnutého rozhodnutia, ktorý je podľa Spolkovej republiky Nemecko v rozpore s článkom 7 ods. 5 a článkom 14 ods. 1 nariadenia č. 659/1999; napokon desiaty žalobný dôvod sa týka neprimerane dlhej doby trvania konania a nečinnosti Komisie, ktoré sú údajne v rozpore s článkom 6 ZEÚ, článkom 41 Charty základných práv Európskej únie, článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 a článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 659/1999.

55 V rozsahu, v akom Spolková republika Nemecko na podporu prvého, druhého a šiesteho žalobného dôvodu tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, preskúmanie tvrdení vzťahujúcich sa na túto otázku bude oddelené od preskúmania vecných tvrdení a bude vykonané v rámci odlišného žalobného dôvodu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, body 66 a 67, a z 5. decembra 2013, Komisia/Edison, C-446/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:798, bod 20).

56 Keďže nedostatok odôvodnenia súvisí s porušením podstatných formálnych náležitostí, Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať žalobný dôvod, ktorý sa ho týka, a až následne pristúpiť k preskúmaniu žalobných dôvodov týkajúcich sa hmotnoprávnych otázok.

O nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia

57 Spolková republika Nemecko zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého verejné financovanie dôchodkov predstavuje selektívnu výhodu v prospech spoločnosti Deutsche Post, po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého uvedené financovanie zodpovedá nákladom, ktoré za bežných okolností zaťažujú rozpočet podniku, po tretie,

pokiaľ ide o neexistenciu vysvetlenia Komisie týkajúceho sa neuplatniteľnosti judikatúry vychádzajúcej z rozsudku zo 16. marca 2004, Danske Busvognmænd/Komisia (T-157/01, ďalej len „rozsudok Combus“, EU:T:2004:76) na prejednávanú vec, a po štvrté, pokiaľ ide o odmietnutie zohľadniť argumentáciu, ktorú predložila s cieľom preukázať nesprávnosť referenčnej hodnoty zvolenej Komisiou.

58 Komisia tieto tvrdenia spochybňuje.

59 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry odôvodnenie, ktoré požaduje článok 296 ZFEÚ, musí byť prispôsobené charakteru sporného aktu a musia z neho vyplývať jasne a jednoznačne úvahy inštitúcie, ktorá prijala rozhodnutie, umožňujúce dotknutým subjektom spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdnemu orgánu vykonávať svoje preskúmanie (pozri rozsudok z 11. decembra 2013, Cisco Systems a Messagenet/Komisia, T-79/12, EU:T:2013:635, bod 108 a citovanú judikatúru). V tejto súvislosti Komisia nie je v odôvodnení rozhodnutí, ktoré má prijať na zaistenie uplatňovania práva Únie v oblasti štátnej pomoci, povinná zaujať stanovisko k všetkým tvrdeniam, ktoré dotknuté osoby na podporu svojho návrhu uvádzajú. Stačí, ak uvedie skutočnosti a právne úvahy, ktoré majú podstatnú dôležitosť pre štruktúru rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 96, a zo 16. decembra 2010, Holandsko a NOS/Komisia, T-231/06 a T-237/06, EU:T:2010:525, body 141 a 142 a citovanú judikatúru).

60 Otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, musí byť posúdená nielen vzhľadom na jeho znenie, ale i na jeho kontext, ako aj na všetky právne pravidlá upravujúce predmetnú oblasť (rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63; z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 88, a zo 16. septembra 2013, Iliad a i./Komisia, T-325/10, EU:T:2013:472, bod 260). Komisia teda neporušuje svoju povinnosť odôvodnenia, ak vo svojom rozhodnutí nezaujme postoj k tým skutočnostiam, ktoré sa jej zdajú zjavne nevhodné, bezvýznamné alebo jasne druhoradé (rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 64; z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 89, a z 27. septembra 2012, Wam Industriale/Komisia, T-303/10, neuverejnený, EU:T:2012:505, bod 87).

61 S prihliadnutím na tieto zásady je potrebné overiť, či sú štyri body napadnutého rozhodnutia, ktoré Spolková republika Nemecko považuje za nedostatočne odôvodnené, skutočne nedostatočne odôvodnené.

62 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého verejné financovanie dôchodkov predstavuje selektívnu výhodu v prospech spoločnosti Deutsche Post, z napadnutého rozhodnutia jednak vyplýva, že podľa Komisie selektivita spočíva v skutočnosti, že „dotácie dôchodkov… sa poskytovali len dôchodkovému fondu s cieľom odbremeniť Deutsche Post od nákladov na dôchodky štátnych zamestnancov, a preto boli napokon v prospech spoločnosti Deutsche Post“ (odôvodnenie 259 napadnutého rozhodnutia), a jednak, pokiaľ ide o samotnú existenciu výhody, že Komisia uviedla v bode VII.1.1, nazvanom „Finančná výhoda na základe dôchodkovej reformy z roku 1995“, dôvody, prečo sa domnievala, že takáto výhoda bola v prejednávanej veci preukázaná (odôvodnenia 260 až 274 napadnutého rozhodnutia), pričom odmietla tvrdenia predložené Spolkovou republikou Nemecko. Napadnuté rozhodnutie je preto v tomto bode z právneho hľadiska dostatočne odôvodnené.

63 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na tom, že Komisia opomenula odôvodniť tvrdenie, podľa ktorého verejné financovanie dôchodkov zodpovedá nákladom, ktoré by za bežných okolností zaťažovali rozpočet podniku, je potrebné uviesť, že Komisia v tomto prípade uviedla jednoduché konštatovanie, o dôvodnosti ktorého nie je potrebné v štádiu preskúmania dodržania povinnosti odôvodnenia rozhodnúť, a to že takýto príspevok zamestnávateľa je súčasťou bežných spôsobov fungovania podniku v trhovom hospodárstve. V tejto súvislosti sa v odôvodnení 263 napadnutého rozhodnutia uvádza, že „náklady, ktoré prislúchajú danej spoločnosti na základe finančných záväzkov vyplývajúcich

z pracovnoprávnych predpisov alebo kolektívnych zmlúv s odbormi, čiže napríklad dôchodkové náklady, [patria] k bežným nákladom, ktoré musí spoločnosť financovať z vlastných zdrojov“ a že „tieto náklady sa majú považovať za súčasť hospodárskej činnosti danej spoločnosti“. Je potrebné dodať, že Komisia okrem toho odkázala na svoju rozhodovaciu prax a judikatúru Súdu prvého stupňa (poznámky pod čiarou 6 a 7 napadnutého rozhodnutia). Komisia teda v tejto veci neporušila článok 296 ZFEÚ.

64 Pokiaľ ide o údajnú neexistenciu vysvetlenia Komisie týkajúceho sa neuplatniteľnosti rozsudku zo 16. marca 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76), na prejednávanú vec, toto tvrdenie nie je skutkovo podložené, pretože Komisia v napadnutom rozhodnutí výslovne zaujala k tomuto aspektu argumentácie Spolkovej republiky Nemecko stanovisko. Komisia toto tvrdenie uviedla v odôvodnení 260 napadnutého rozhodnutia a v odôvodnení 262 tohto rozhodnutia ho podrobne vyvrátila. Navyše odôvodnenie 115 napadnutého rozhodnutia odkazuje na rozhodnutie z roku 2011, v ktorom Komisia taktiež vylúčila túto judikatúru ako neuplatniteľnú v prejednávanej veci. Napadnuté rozhodnutie je teda v tejto súvislosti dostatočne odôvodnené.

65 Napokon pokiaľ ide o údajnú neexistenciu skutočností odôvodňujúcich odmietnutie zohľadniť tvrdenia Spolkovej republiky Nemecko týkajúce sa určenia referenčnej sadzby príspevkov, je potrebné jednak uviesť, že Komisia jasne uviedla dôvody, pre ktoré vzala do úvahy sadzby celkového príspevku, a to príspevky zamestnávateľa a príspevky zamestnanca na dôchodkové poistenie a poistenie v nezamestnanosti, ako aj príspevok zamestnávateľa na zdravotné poistenie a poistenie sociálnej starostlivosti (odôvodnenia 301 až 306 napadnutého rozhodnutia), a jednak, že analyzovala a následne zamietla námietky predložené dotknutým členským štátom (odôvodnenia 308 až 311 napadnutého rozhodnutia). Okrem toho je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry uvedenej v bode 59 vyššie Komisia nie je povinná rozhodnúť o každom tvrdení, ktoré jej bolo predložené. Pokiaľ ide aj o tento štvrtý bod, napadnuté rozhodnutie je dostatočne odôvodnené.

66 Tvrdenia založené na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia možno teda v celom rozsahu len odmietnuť.

67 Teraz je potrebné preskúmať spoločne štvrtý a piaty žalobný dôvod, ktorými Spolková republika Nemecko žiada Všeobecný súd, aby uviedol presný dosah článkov 107 a 108 ZFEÚ, ako aj nariadenia č. 659/1999, pokiaľ ide o právomoci zverené Komisii prešetrovať existenciu štátnej pomoci.

O štvrtom a piatom žalobnom dôvode, ktoré sa týkajú rozsahu článkov 107 a 108 ZFEÚ, ako aj nariadenia č. 659/1999, pokiaľ ide o právomoci zverené Komisii prešetrovať existenciu štátnej pomoci, a existencie zneužitia právomoci a konania

68 V rámci svojho štvrtého žalobného dôvodu Spolková republika Nemecko tvrdí, že Komisia s prihliadnutím na príkaz na vymáhanie uvedený v článku 4 ods. 4 napadnutého rozhodnutia protiprávne odobrala príjmy dosahované spoločnosťou Deutsche Post za pomoci regulovaných cien; v rámci svojho piateho žalobného dôvodu tvrdí, že tak primárne právo, ako aj relevantné sekundárne právo bránia prešetrovaniu krížových dotácií.

69 Komisia s týmito tvrdeniami nesúhlasí.

70 Najprv je potrebné pripomenúť, že jediným adresátom takého rozhodnutia, ako je napadnuté rozhodnutie, je dotknutý členský štát, teda v tomto prípade Spolková republika Nemecko (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. júla 1974, Taliansko/Komisia, 173/73, EU:C:1974:71, body 16 a 18; z 25. júna 1998, British Airways a i./Komisia, T-371/94 a T-394/94, EU:T:1998:140, bod 92, a z 11. marca 2009, TF1/Komisia, T-354/05, EU:T:2009:66, bod 31), ako to okrem iného vyplýva výslovne z článku 7 napadnutého rozhodnutia. Práve tomuto členskému štátu totiž prináleží, aby proti svojej vôli prijal právne záväzné opatrenia s cieľom splniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva

Únie [uznesenie z 21. januára 2014, Francúzsko/Komisia, C-574/13 P(R), EU:C:2014:36, bod 24], a to najmä vymáhať od príjemcu alebo príjemcov sumu pomoci, o ktorej sa Komisia domnievala, že bola poskytnutá protiprávne.

71 Je teda nesprávne tvrdiť, ako to robí Spolková republika Nemecko v rámci štvrtého žalobného dôvodu, že Komisia, aj keď nepriamo, odobrala príjmy vyplývajúce z regulovaných cien: dotknutý členský štát, jediný adresát napadnutého rozhodnutia, bol jednoducho nútený vymáhať od spoločnosti Deutsche Post, bez toho, aby na tento účel určil (a, *a fortiori*, mal určiť) osobitnú účtovnú položku pre Deutsche Post, sumu zodpovedajúcu sérii opatrení, ktoré Komisia považovala za opatrenia predstavujúce protiprávnu štátnu pomoc. Skutočnosť, či Deutsche Post vráti uvedenú sumu zo ziskov dosiahnutých za pomoci regulovaných cien listovej služby alebo inými spôsobmi, nemôže mať teda vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

72 Ďalej, Spolková republika Nemecko nie je na základe piateho žalobného dôvodu oprávnená dovolávať sa zákazu v konkrétnom prípade prešetrovať existenciu prípadných krížových dotácií.

73 Je potrebné pripomenúť, že podľa zásad vyplývajúcich z judikatúry nielenže článok 107 ods. 1 ZFEÚ nebráni preskúmaniu existencie takýchto dotácií, ale naopak toto ustanovenie implikuje, že sa má použiť na preskúmanie takejto povahy.

74 Cieľom článku 107 ZFEÚ je totiž zabrániť tomu, aby bol obchod medzi členskými štátmi ovplyvnený výhodami poskytnutými verejnými orgánmi, ktoré v rôznych formách narúšajú alebo hrozia narušiť hospodársku súťaž tým, že zvýhodnia niektoré podniky alebo určité výrobné odvetvia (rozsudky z 2. júla 1974, Taliansko/Komisia, 173/73, EU:C:1974:71, bod 26, a z 15. marca 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, bod 12). Pojem pomoc preto zahŕňa nielen pozitívne plnenia, ako sú dotácie, ale aj rôzne formy zásahov, ktoré znižujú náklady, ktoré obvykle zaťažujú rozpočet podniku a ktoré teda bez toho, aby boli dotáciami v užšom zmysle slova, majú rovnakú povahu a rovnaké účinky (rozsudky z 15. marca 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, bod 13, a z 11. júla 1996, SFEI a i., C-39/94, EU:C:1996:285, bod 58).

75 Konkrétnejšie, správne uplatnenie práva Únie predpokladá overenie, či príjmy plynúce z legálne dotovanej činnosti neslúžia na financovanie iných činností toho istého podniku (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. júna 2010, Fallimento Traghetti del Mediterraneo, C-140/09, EU:C:2010:335, bod 50; z 27. februára 1997, FFSA a i./Komisia, T-106/95, EU:T:1997:23, body 187 až 190, a z 1. júla 2010, M6 a TF1/Komisia, T-568/08 a T-573/08, EU:T:2010:272, body 118, 121, 126 a 135), pričom Komisii prináleží určitá miera voľnej úvahy, pokiaľ ide o prijatie najvhodnejšej metódy s cieľom uistiť sa o neexistencii krížovej dotácie v prospech konkurenčných činností (rozsudok z 27. februára 1997, FFSA a i./Komisia, T-106/95, EU:T:1997:23, bod 187).

76 Aj keď názov jej piateho žalobného dôvodu tomu nenapovedá, zdá sa, že Spolková republika Nemecko v skutočnosti pripúšťa, že Komisia môže prešetrovať krížové dotácie, ale spochybňuje, že by v prejednávanej veci boli splnené podmienky požadované pre preskúmavanie tohto typu. V žalobe teda uvádza toto: „už len z dôvodu neexistencie prevodu ‚štátnych prostriedkov' v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ nie sú splnené podmienky ‚krížovej dotácie' v zmysle právnych predpisov v oblasti pomoci".

77 V každom prípade to ani zďaleka nenaznačuje, že keď Komisia preskúmavala zlučiteľnosť pomoci údajne vyplývajúcej z § 16 zákona o postavení zamestnancov pošty v súvislosti s vykonaním § 20 ods. 2 poštového zákona, pričom toto vykonanie umožnilo spoločnosti Deutsche Post vyčleniť časť príjmov vyplývajúcich z uplatňovania regulovaných cien do dôchodkového fondu, tak vykonávala prešetrovanie krížovej dotácie, ku ktorému podľa definície dochádza v štádiu zisťovania samotnej existencie pomoci, a nie v štádiu zisťovania jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom.

78 Spolková republika Nemecko okrem iného tvrdí, že prináležalo Komisii podať žalobu o nesplnenie povinnosti členského štátu v zmysle článku 258 ZFEÚ, ak sa domnievala, že regulácia cien upravená § 20 ods. 2 poštového zákona bola základom krížových dotácií. Preto sa domnieva, že došlo k zneužitiu právomoci a konania.

79 Takéto tvrdenie nemožno prijať. Súdy Únie už totiž odmietli podobnú úvahu, keď v súvislosti s rozhodnutím Komisie konať vo veci zneužitia dominantného postavenia zo strany nemeckého historického operátora v oblasti telefónnych služieb, a nie obviňovať členský štát, ktorý prijal právne predpisy umožňujúce takéto zneužitie, pripomenuli, že aj keď Komisia mohla v tejto súvislosti iniciovať konanie o nesplnenie povinnosti proti Spolkovej republike Nemecko, takáto možnosť nemohla nijakým spôsobom ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia (rozsudok z 10. apríla 2008, Deutsche Telekom/Komisia, T-271/03, EU:T:2008:101, bod 271), a všeobecnejšie, v systéme stanovenom článkom 258 ZFEÚ má Komisia diskrečnú právomoc v súvislosti s podaním žaloby o nesplnenie povinnosti, v dôsledku čoho súdom Únie neprináleží posudzovať vhodnosť jej výkonu (rozsudky z 26. júna 2003, Komisia/Francúzsko, C-233/00, EU:C:2003:371, bod 31, a zo 14. októbra 2010, Deutsche Telekom/Komisia, C-280/08 P, EU:C:2010:603, bod 47).

80 Zneužitie právomoci a konania sa teda na základe piateho žalobného dôvodu nepreukázalo. Nepreukázalo sa ani na základe štvrtého žalobného dôvodu, v rámci ktorého je tiež uvádzané.

81 Spolková republika Nemecko tvrdí, že Komisia začala na základe sťažnosti spoločnosti UPS podanej 22. apríla 2004 na základe článku 102 ZFEÚ (odôvodnenie 46 napadnutého rozhodnutia) konanie o určenie zneužitia dominantného postavenia Deutsche Post z dôvodu účtovania nadmerne vysokých cien za regulované listové služby, a následne 25. marca 2008 uvedené konanie zastavila, pretože považovala za zložité takéto zneužívanie preukázať (odôvodnenie 48 napadnutého rozhodnutia).

82 Podľa Spolkovej republiky Nemecko práve táto nemožnosť preukázať zneužitie dominantného postavenia spoločnosti Deutsche Post viedla Komisiu k tomu, aby umelo využila iné konanie, a to konanie o preskúmaní štátnej pomoci.

83 Postačuje tu zdôrazniť, že samotná skutočnosť, že Komisia v rámci hodnotenia dôkazov, ktorými disponuje na účely sankcionovania porušenia článku 102 ZFEÚ, upustí od konania vo veci zneužitia dominantného postavenia, pri ktorom sa domnieva, že ho nemožno právne dostatočným spôsobom preukázať, predstavuje príklad uplatnenia zásady riadnej správy vecí verejných a aj dodržania zásady zákonnosti.

84 Navyše rozhodnutie predstavuje zneužitie právomoci alebo konania len vtedy, ak sa na základe objektívnych, relevantných a zhodujúcich sa ukazovateľov zdá, že bolo prijaté preto, aby sa dosiahli iné ciele ako uvádzané ciele (rozsudky z 12. novembra 1996, Spojené kráľovstvo/Rada, C-84/94, EU:C:1996:431, bod 69, a zo 16. septembra 1998, IECC/Komisia, T-133/95 a T-204/95, EU:T:1998:215, bod 188). Okrem toho, keď existuje pluralita sledovaných cieľov, ak sa aj k platným dôvodom pripojí neodôvodnený dôvod, rozhodnutie nebude zaťažené zneužitím právomoci, keď nebude narušený jeho hlavný cieľ (rozsudky z 21. decembra 1954, Taliansko/Vysoký úrad, 2/54, EU:C:1954:8, s. 73, 103; z 8. júla 1999, Vlaamse Televisie Maatschappij/Komisia, T-266/97, EU:T:1999:144, bod 131, a z 21. septembra 2005, EDP/Komisia, T-87/05, EU:T:2005:333, bod 87).

85 V prejednávanej veci nič neumožňuje určiť, že by napadnuté rozhodnutie nebolo prijaté na účely sankcionovania štátnej pomoci nezlučiteľnej s vnútorným trhom, alebo v každom prípade najmä s takýmto cieľom.

86 Z vyššie uvedeného vyplýva, že štvrtý a piaty žalobný dôvod treba zamietnuť.

87 Ďalej je potrebné preskúmať prvý a druhý žalobný dôvod, ako aj prvú časť tretieho, šiesteho a siedmeho žalobného dôvodu, ktoré sa vzťahujú na otázku existencie štátnej pomoci v prejednávanej veci.

O prvom a druhom žalobnom dôvode, ako aj o prvej časti tretieho, šiesteho a siedmeho žalobného dôvodu v rozsahu, v akom sa týkajú existencie štátnej pomoci

88 Na úvod je potrebné pripomenúť, že predpokladom kvalifikácie určitého opatrenia ako štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ je splnenie štyroch podmienok, a to, že ide o zásah zo strany štátu alebo prostredníctvom štátnych prostriedkov, že tento zásah je spôsobilý ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, že prináša selektívnu výhodu jeho príjemcovi a že narúša alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. marca 1993, Sloman Neptun, C-72/91 a C-73/91, EU:C:1993:97, bod 18; z 19. decembra 2013, Association Vent de colère! a i., C-262/12, EU:C:2013:851, bod 15, a z 11. júna 2009, Taliansko/Komisia, T-222/04, EU:T:2009:194, bod 39).

89 Opatrenie, ktorého zrušenie navrhuje Spolková republika Nemecko, je kvalifikovanie ako štátna pomoc nezlučiteľná s vnútorným trhom, ako sa uvádza v článku 1 napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o „dotácie dôchodkov spoločnosti Deutsche Post“. Touto terminológiou Komisia veľmi konkrétne odkazuje na verejné financovanie dôchodkov bývalých úradníkov poštových služieb (odôvodnenie 3 napadnutého rozhodnutia), pričom v dôsledku toho je vylúčené verejné financovanie dôchodkov bývalých zmluvných zamestnancov, ktorí boli prijatí od 1. januára 1995. V tomto zmysle je preto tiež potrebné vykladať výraz „verejné financovanie dôchodkov“ použitý v tomto rozsudku. Uvedené financovanie je upravené v § 16 zákona o postavení zamestnancov pošty, ktorý tak predstavuje predmet napadnutého rozhodnutia. Je však potrebné uviesť, že v štádiu posudzovania zlučiteľnosti údajnej pomoci s vnútorným trhom Komisia zdôraznila, že účinok § 16 a § 20 ods. 2 poštového zákona sa kumuloval tak, aby bola Deutsche Post odbremenená od nákladov na dôchodky svojich bývalých úradníkov (odôvodnenia 116 a 332 až 338 napadnutého rozhodnutia).

90 Pri preskúmavaní jednotlivých žalobných dôvodov, ktoré v tejto súvislosti predložila Spolková republika Nemecko, je teda potrebné overiť, či verejné financovanie dôchodkov bolo možné právom kvalifikovať ako štátnu pomoc podľa podmienok pripomenutých v bode 88 vyššie.

Pokiaľ ide o prvú podmienku týkajúcu sa existencie zásahu zo strany štátu alebo prostredníctvom štátnych prostriedkov

91 Je potrebné konštatovať, že zásah zo strany štátu a použitie štátnych prostriedkov je v prejednávanej veci nesporné. Sú zrejmé na základe mechanizmu zavedeného § 16 zákona o postavení zamestnancov pošty, pretože ako bolo uvedené v bode 10 vyššie, spolkový štát znášal v rokoch 1995 až 1999 rozdiel medzi celkovými nákladmi na dôchodky bývalých úradníkov spoločnosti Deutsche Post a ročným paušálom 4 miliardy nemeckých mariek (DEM) (približne 2 045 miliónov eur), následne od roku 2000 rozdiel medzi celkovými nákladmi na starobné dôchodky týchto bývalých úradníkov a 33 % hrubých platov aktívnych úradníkov spoločnosti Deutsche Post.

92 Spolková republika Nemecko však namieta, že tieto zdroje zodpovedajú len príjmom dosiahnutým spoločnosťou Deutsche Post za pomoci regulovaných cien, teda príjmom, ktoré nemožno kvalifikovať ako štátne prostriedky, pretože zodpovedajú odplate zo strany jej zákazníkov za služby poskytnuté spoločnosťou Deutsche Post v rámci súkromných hospodárskych vzťahov.

93 Toto tvrdenie však nie je presvedčivé. Je nepochybné, že Deutsche Post bola vďaka opatreniu spolkového štátu odbremenená od časti nákladov na dôchodky svojich úradníkov na dôchodku, teda nákladov, ktoré by musela zraziť z neregulovaných cien svojich služieb v prípade neexistencie takéhoto opatrenia. Komisia teda právom uvádza, že suma zrazená z celkovej sumy nákladov vzťahujúcich sa na výplatu uvedených dôchodkov zodpovedala 151 miliónom eur v roku 1995, a v roku 2010 dosiahla 3 203 miliónov eur. V období rokov 1995 – 2010 celková suma tejto úhrady dosiahla sumu zodpovedajúcu viac ako 37 miliardám eur.

94 Navyše okolnosť, že časť príjmov z regulovaných cien schválených spolkovou agentúrou pre siete podľa § 20 ods. 2 poštového zákona bola určená na zníženie príspevku spoločnosti Deutsche Post do dôchodkového fondu, má za následok, že prevzatie nákladov spolkovým štátom vymedzené najprv paušálom a neskôr percentom, ako je uvedené v bode 91 vyššie, bolo vyššie, než aké malo byť. V konečnom dôsledku ide teda o prírastok verejných dotácií, aj keď je pravda, že príjmy z regulovaných cien sú svojou povahou súkromné.

95 Prvá podmienka týkajúca sa zásahu zo strany štátu alebo prostredníctvom štátnych prostriedkov je tak splnená.

Pokiaľ ide o druhú a štvrtú podmienku týkajúcich sa ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi a narušenia alebo hrozby narušenia hospodárskej súťaže

96 Uplatnenie týchto dvoch podmienok na prejednávanú vec Spolková republika Nemecko osobitne nespochybnila. V každom prípade je potrebné rozhodnúť, že Komisia sa bez toho, aby sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia alebo nesprávneho posúdenia, v odôvodneniach 275 až 277 napadnutého rozhodnutia domnievala, jednak vzhľadom na to, že trhy s balíkmi a tlačou boli v Nemecku stále otvorené hospodárskej súťaži, a jednak vzhľadom na to, že v nadväznosti na otvorenie trhu listových služieb hospodárskej súťaži spoločnosti Deutsche Post postupne stratila svoje výlučné práva v tomto odvetví, do ktorého vstúpili nové podniky, že podmienky ovplyvnenia obchodu medzi členskými štátmi a narušenia hospodárskej súťaže boli splnené.

Pokiaľ ide o tretiu podmienku týkajúcu sa existencie zvýhodnenia podniku alebo výrobného odvetvia

97 Spolková republika Nemecko tvrdí, že táto podmienka bola porušená vo svojich dvoch zložkách. Po prvé sa domnieva, že aj keby v prejednávanej veci išlo o selektívnu výhodu, jej príjemca alebo príjemcovia nie sú podnikom v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, a po druhé, že verejné financovanie dôchodkov neznamenalo takúto výhodu.

98 Tieto dva aspekty je potrebné preskúmať postupne.

– Pokiaľ ide o identitu príjemcu údajnej výhody a jeho postavenie podniku

99 Spolková republika Nemecko v rámci svojho prvého žalobného dôvodu uvádza, že príjemcom predmetného opatrenia nie je Deutsche Post, ale priamo buď dôchodkový fond bývalých úradníkov poštových služieb, alebo nepriamo samotní úradníci na dôchodku, to znamená fyzické osoby.

100 Komisia s touto analýzou nesúhlasí.

101 Je potrebné odmietnuť výhrady predložené Spolkovou republikou Nemecko, pokiaľ ide o identitu a povahu príjemcu verejného financovania dôchodkov. Z dokumentov v spise totiž vyplýva, že Deutsche Post, ktorej postavenie podniku je nespochybniteľné, by bez tohto financovania musela vyplácať v prospech bývalých úradníkov svojich právnych predchodcov určitú dodatočnú sumu naviazanú na vyplácané mzdy, od ktorej bola čiastočne odbremenená. Je teda jasne príjemcom predmetného opatrenia.

102 Je teda potrebné overiť, či toto čiastočné prevzatie nákladov, ako je vymedzené v bode 10 vyššie, bolo možné oprávnene kvalifikovať ako výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

– Pokiaľ ide o existenciu výhody v prospech spoločnosti Deutsche Post v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ

103 Po prvé je potrebné pripomenúť, akým spôsobom súd Únie vykladá pojem výhoda, následne po druhé zhrnúť obsah napadnutého rozhodnutia v tejto súvislosti a potom po tretie s prihliadnutím na žalobné dôvody a tvrdenia predložené Spolkovou republikou Nemecko určiť, či odôvodnenie Komisie umožňovalo v prejednávanej veci dospieť k záveru o existencii výhody v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, a následne v rozsahu, v akom boli splnené ostatné podmienky, ako bolo uvedené v bodoch 91 až 96 vyššie, o existencii štátnej pomoci.

104 Po prvé pojem štátna pomoc, ako je definovaný v Zmluve, má právnu povahu a má sa vykladať na základe objektívnych skutočností. Z tohto dôvodu musí súd Únie v zásade a s ohľadom tak na konkrétne okolnosti sporu, o ktorom rozhoduje, ako aj na technickú povahu alebo zložitosť hodnotení uskutočnených Komisiou vykonávať celkové preskúmanie, pokiaľ ide o otázku, či opatrenie patrí do pôsobnosti článku 107 ods. 1 ZFEÚ (rozsudky z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 111, a zo 16. septembra 2013, British Telecommunications a BT Pension Scheme Trustees/Komisia, T-226/09 a T-230/09, neuverejnený, EU:T:2013:466, bod 39).

105 To isté platí, aj pokiaľ ide o otázku, či opatrenie poskytuje alebo neposkytuje výhodu podniku.

106 Takáto výhoda musí mať hospodársku a selektívnu povahu.

107 Výhoda musí mať hospodársku povahu, to znamená, že Komisia má povinnosť uskutočniť úplnú analýzu všetkých relevantných zložiek spornej transakcie a jej kontextu, vrátane situácie prijímajúceho podniku a relevantného trhu, aby overila, či prijímajúci podnik dostáva hospodársku výhodu, ktorú by nezískal za bežných trhových podmienok (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. marca 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia, T-228/99 a T-233/99, EU:T:2003:57, body 251 a 257, a z 3. marca 2010, Bundesverband deutscher Banken/Komisia, T-163/05, EU:T:2010:59, bod 98).

108 V rámci tohto overovania musí Komisia zohľadniť ako skutočnosti relevantného kontextu všetky osobitosti právneho režimu, súčasťou ktorého je preskúmavané vnútroštátne opatrenie. V tejto súvislosti je potrebné po prvé pripomenúť, že článok 107 ods. 1 ZFEÚ nerozlišuje podľa dôvodov alebo cieľov štátnych zásahov, ale definuje ich podľa ich účinkov (rozsudok z 9. júna 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, bod 94), a po druhé, že ak účinkom zásahu nie je privodiť podnikom, na ktoré sa uplatňuje, výhodnejšie konkurenčné postavenie, ako majú ich konkurenčné podniky, nespadá do pôsobnosti článku 107 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, EU:C:2003:415, bod 87).

109 V tomto kontexte bolo rozhodnuté, že kompenzácia predstavujúca protihodnotu za služby poskytnuté prijímajúcimi podnikmi na účel plnenia povinností služby vo verejnom záujme neposkytuje výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, a preto nespadá do pôsobnosti tohto ustanovenia, najmä keď neprekračuje sumu, ktorá je potrebná na pokrytie všetkých nákladov alebo ich časti, vzniknutých pri plnení úloh služby vo verejnom záujme, berúc do úvahy príslušné tržby, ako aj primeraný zisk z plnenia týchto záväzkov. Ak je totiž táto podmienka splnená, predmetné financovanie neposilňuje súťažné postavenie podniku, ktorý ho prijíma (rozsudok z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, EU:C:2003:415, bod 92).

110 Okrem toho, keďže jediným cieľom článku 107 ods. 1 ZFEÚ je zakázať výhody, ktorými sa zvýhodňujú určité podniky, pretože pojem štátna pomoc zahŕňa len zásahy, ktoré znižujú náklady bežne zaťažujúce rozpočet podniku a ktoré treba pokladať za hospodársku výhodu, ktorú by prijímajúci podnik nezískal za bežných trhových podmienok uvedených v bode 107 vyššie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. júla 1974, Taliansko/Komisia, 173/73, EU:C:1974:71, bod 26; z 15. marca 1994, Banco Exterior de España,

C-387/92, EU:C:1994:100, body 12 a 13, a z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, EU:C:2003:415, bod 84 a citovanú judikatúru). Preto opatrenie, ktorým členský štát zbavuje podnik, ktorý mal pôvodne zákonnú povinnosť naďalej zamestnávať úradníkov svojho právneho predchodcu a poskytovať uvedenému štátu náhradu za platy a dôchodky, ktoré naďalej vyplácal, „štrukturálnej nevýhody“, ktorú predstavuje „privilegované a nákladné postavenie týchto úradníkov“ v porovnaní s postavením zamestnancov súkromných konkurentov uvedeného podniku, v zásade nepredstavuje zásah, ktorý znižuje náklady bežne zaťažujúce rozpočet podniku, a teda pomoc (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. marca 2004, Combus, T-157/01, EU:T:2004:76, body 6, 7, 56 a 57). No aj v tomto prípade musí existovať priamy vzťah medzi skutočne znášanými dodatočnými nákladmi a výškou pomoci (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. novembra 2008, Hôtel Cipriani a i./Komisia, T-254/00, T-270/00 a T-277/00, EU:T:2008:537, bod 189, a zo 16. septembra 2013, British Telecommunications a BT Pension Scheme Trustees/Komisia, T-226/09 a T-230/09, neuverejnený, EU:T:2013:466, bod 72), čo umožňuje určiť čistý účinok uvedenej pomoci.

111 Výhoda musí mať tiež selektívnu povahu. Podľa ustálenej judikatúry totiž článok 107 ods. 1 ZFEÚ zakazuje štátnu pomoc, ktorá „zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru“, teda selektívnu pomoc (rozsudky z 15. decembra 2005, Taliansko/Komisia, C-66/02, EU:C:2005:768, bod 94, a zo 6. septembra 2006, Portugalsko/Komisia, C-88/03, EU:C:2006:511, bod 52). Pokiaľ ide o posúdenie tejto podmienky selektivity, článok 107 ods. 1 ZFEÚ ukladá povinnosť určiť, či v rámci daného právneho režimu môže vnútroštátne opatrenie vzhľadom na cieľ sledovaný týmto režimom zvýhodniť „určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru“ vo vzťahu k ostatným podnikateľom, ktorí sa nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. novembra 2001, Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, C-143/99, EU:C:2001:598, bod 41; z 29. apríla 2004, GIL Insurance a i., C-308/01, EU:C:2004:252, bod 68, a z 3. marca 2005, Heiser, C-172/03, EU:C:2005:130, bod 40). Na účely posúdenia selektivity určitého opatrenia je teda potrebné skúmať, či v rámci daného právneho režimu predstavuje uvedené opatrenie zvýhodnenie istých podnikov oproti iným, ktoré sa nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii (rozsudky zo 6. septembra 2006, Portugalsko/Komisia, C-88/03, EU:C:2006:511, bod 56, a z 28. júla 2011, Mediaset/Komisia, C-403/10 P, neuverejnený, EU:C:2011:533, bod 36).

112 Uvedená výhoda sa teda posudzuje len vo vzťahu ku konkurentom predmetného podniku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. septembra 2012, Taliansko/Komisia, T-257/10, neuverejnený, EU:T:2012:504, bod 70). Okrem toho zmyslom vymáhania protiprávnej pomoci je, aby príjemca stratil výhodu, ktorú mal na trhu voči svojim konkurentom, a obnovilo sa postavenie pred poskytnutím pomoci (pozri rozsudok z 29. apríla 2004, Taliansko/Komisia, C-372/97, EU:C:2004:234, body 103 a 104 a citovanú judikatúru; rozsudok z 27. septembra 2012, Taliansko/Komisia, T-257/10, neuverejnený, EU:T:2012:504, bod 147).

113 Po druhé, ako bolo uvedené v rámci preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, Komisia venovala odôvodnenia 260 až 274 uvedeného rozhodnutia, nazvané „Finančná výhoda na základe dôchodkovej reformy z roku 1995“, tomu, aby ukázala, v čom bola podľa nej Deutsche Post zvýhodnená.

114 Komisia najprv v odôvodnení 261 napadnutého rozhodnutia pripomenula, že išlo o overenie toho, či verejné financovanie dôchodkov umožnilo spoločnosti Deutsche Post vyhnúť sa povinnosti znášať náklady, ktoré by za bežných okolností zaťažovali vlastné finančné zdroje podniku, a teda narušilo normálne pôsobenie trhových síl.

115 V odôvodnení 262 napadnutého rozhodnutia Komisia odmietla tvrdenia Spolkovej republiky Nemecko, ktoré boli založené na uplatniteľnosti judikatúry vyplývajúcej z rozsudku zo 16. marca 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76) v prejednávanej veci.

116 V odôvodnení 263 tohto rozhodnutia Komisia predložila ako hlavný bod svojich úvah tvrdenie, že náklady vyplývajúce z uplatňovania pracovnoprávnych predpisov alebo kolektívnych zmlúv sú súčasťou bežných nákladov, ktoré musí podnik financovať zo svojich vlastných zdrojov, a ako vedľajší bod tvrdenie, že náklady na dôchodky určené podľa pracovnoprávnych predpisov alebo kolektívnych zmlúv sú súčasťou týchto nákladov. Z toho vyvodila záver, že pokiaľ ide o dôchodky bývalých úradníkov, Deutsche Post čelila nákladom, ktoré sú vlastné hospodárskej činnosti podniku v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

117 Odôvodnenia 264 až 266 napadnutého rozhodnutia sú venované vývoju postavenia nemeckej pošty od roku 1950 do roku 1995 (v tejto súvislosti pozri body 1 až 12 vyššie). Komisia z tohto vývoja vyvodila, že Deutsche Bundespost, neskôr Postdienst, znášali v celom rozsahu náklady, ktoré Deutsche Post znáša už len čiastočne, z čoho vyplýva existencia výhody v jej prospech.

118 V odôvodnení 267 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že tvrdenia týkajúce sa otázky, či Deutsche Post znáša vyššie náklady na dôchodky ako jej súkromní konkurenti, „nie sú podstatné pre otázku, či dotácie dôchodkov napĺňajú skutkovú podstatu pomoci“, ale že by ich napriek tomu bolo potrebné zohľadniť „pri preskúmaní zlučiteľnosti [pomoci].“ Táto myšlienka je taktiež vyjadrená v odôvodnení 268 napadnutého rozhodnutia.

119 Napokon odôvodnenia 269 až 273 napadnutého rozhodnutia sa týkajú vyvrátenia rôznych tvrdení predložených Spolkovou republikou Nemecko v priebehu správneho konania.

120 Po tretie je potrebné určiť, či vzhľadom na žalobné dôvody a tvrdenia predložené v tejto súvislosti Spolkovou republikou Nemecko Komisia právom dospela k záveru o existencii výhody poskytnutej týmto členským štátom spoločnosti Deutsche Post.

121 Ako bolo uvedené v bode 87 vyššie, Spolková republika Nemecko venovala niekoľko žalobných dôvodov spochybneniu existencie štátnej pomoci v prejednávanej veci. V rámci každého z týchto žalobných dôvodov popiera, že by Deutsche Post bola zvýhodnená v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

122 Najprv je potrebné preskúmať tvrdenia, ktoré Spolková republika Nemecko venovala vo svojom prvom žalobnom dôvode tomu, aby v prejednávanej veci vyvrátila splnenie tejto tretej podmienky, ktorá sa týka existencie hospodárskej a selektívnej výhody.

123 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd tieto tvrdenia odmietol.

124 Spolková republika Nemecko najprv tvrdí, že verejné financovanie dôchodkov nepredstavuje výhodu pre Deutsche Post z dôvodu, že suma, ktorú musí odvádzať „do dôchodkového fondu je stanovená zákonom“. Takéto tvrdenie je však potrebné odmietnuť ako neúčinné, keďže Komisia bola povinná v tomto štádiu presne určiť, či z dôvodu § 16 zákona o postavení zamestnancov pošty spoločnosti Deutsche Post prijala hospodársku výhodu oproti svojim konkurentom, ktorú predtým nemala. V tejto súvislosti je úplne nepodstatné, či výhoda, ak je preukázaná, vyplýva zo zákonnej povinnosti alebo zo štátneho zásahu v inej podobe, keďže na prvý aj druhý prípad sa vzťahujú ustanovenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

125 Ďalej Spolková republika Nemecko tvrdí, že Komisia zohľadnila pri posúdení existencie štátnej pomoci údaje z nemeckého právneho rámca sociálneho zabezpečenia a pracovnoprávnych vzťahov. Je však potrebné uviesť, že tento argument je vecne nepodložený, pretože Komisia v napadnutom rozhodnutí predložila úvahy tohto charakteru až v štádiu posúdenia zlučiteľnosti údajnej pomoci s vnútorným trhom.

126 Napokon Spolková republika Nemecko uvádza skoršiu rozhodovaciu prax Komisie, pričom odkazuje na rozhodnutie Komisie 2009/945/ES z 13. júla 2009 o reforme spôsobu financovania dôchodkového systému RATP [štátna pomoc C 42/07 (ex N 428/06)], ktorú Francúzsko zamýšľa zaviesť v prospech

RATP (Ú. v. EÚ L 327, 2009, s. 21). Také tvrdenie treba tiež odmietnuť. Treba totiž bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či je uvádzaná prax ustálená, pripomenúť, že táto prax nemôže mať vplyv na platnosť napadnutého rozhodnutia, ktorú možno posúdiť len na základe objektívnych ustanovení Zmluvy (pozri v tomto zmysle rozsudky z 20. mája 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, EU:C:2010:291, bod 21, a z 27. septembra 2012, Wam Industriale/Komisia, T-303/10, neuverejnený, EU:T:2012:505, bod 82). Preto nemôže závisieť na subjektívnom posúdení Komisie a musí byť určená nezávisle od celej predchádzajúcej praxe tejto inštitúcie (rozsudky z 27. septembra 2012, Wam Industriale/Komisia, T-303/10, neuverejnený, EU:T:2012:505, bod 82, a z 5. februára 2015, Ryanair/Komisia, T-500/12, neuverejnený, EU:T:2015:73, bod 39).

127 Preto je potrebné odmietnuť tvrdenia Spolkovej republiky Nemecko zahrnuté v prvom žalobnom dôvode v rozsahu, v akom sa týkajú samotnej existencie výhody.

128 Vzhľadom jednak na zamietnutie časti uvedeného žalobného dôvodu, ktorý sa týkal nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (pozri body 55 a 66 vyššie), a jednak na odmietnutie výhrad v rámci toho istého žalobného dôvodu, ktoré sa týkali identity príjemcu údajnej výhody a spochybnenia jeho postavenia podniku (pozri bod 101 vyššie), je potrebné zamietnuť prvý žalobný dôvod v celom rozsahu.

129 V rámci svojho druhého žalobného dôvodu založeného na skutočnosti, že verejné financovanie dôchodkov nekompenzovalo náklady spoločnosti Deutsche Post, Spolková republika Nemecko predkladá argumentáciu zloženú z troch častí, pričom prvé dve majú za cieľ vyvrátiť tvrdenie, podľa ktorého náklady kompenzované za pomoci verejného financovania dôchodkov bežne zaťažujú rozpočet podnikov, a tretia časť sa týka otázky kompenzácie štrukturálnej nevýhody.

130 Najprv je potrebné opätovne uviesť (pozri bod 110 vyššie), že v rozsudku zo 16. marca 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76, body 6, 7, 56 a 57), Súd prvého stupňa rozhodol, že opatrenie, ktorým členský štát zbavil podnik, ktorý mal pôvodne zákonnú povinnosť naďalej zamestnávať úradníkov svojho právneho predchodcu a poskytovať uvedenému štátu náhradu za platy a dôchodky, ktoré naďalej vyplácal, „štrukturálnej nevýhody“, ktorú predstavovalo „privilegované a nákladné postavenie týchto úradníkov“ v porovnaní s postavením zamestnancov súkromných konkurentov uvedeného podniku, v zásade nepredstavovalo zásah, ktorý znižuje náklady bežne zaťažujúce rozpočet podniku, a teda pomoc. Nemožno totiž tvrdiť, že súčasťou bežných nákladov podniku by boli náklady na dôchodkový režim vymykajúce sa všeobecným zásadám stanoveným právnymi predpismi členského štátu, či už ide, ako vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 16. marca 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76), o právne predpisy uplatniteľné na dánskych úradníkov, alebo ako v prejednávanej veci, o predpisy upravujúce dôchodky úradníkov, ktorých v minulosti prijala Deutsche Bundespost s cieľom zabezpečovať verejnú poštovú službu, pričom sa považovali za nemeckých štátnych úradníkov.

131 Je potrebné zdôrazniť, že vzhľadom na takéto rozhodnutie Súd prvého stupňa nemal v úmysle zohľadniť jediný zámer vnútroštátneho zákonodarcu, a to zbaviť dotknutý subjekt štrukturálnej nevýhody, bez ohľadu na jeho účinky. Súd prvého stupňa teda výslovne uviedol, že dánsky štát „mohol dosiahnuť rovnaký výsledok“, to znamená rovnaký účinok „prostredníctvom preradenia uvedených štátnych zamestnancov do verejnej správy bez toho, aby musel zaplatiť osobitnú náhradu“ (rozsudok zo 16. marca 2004, Combus, T-157/01, EU:T:2004:76, bod 57). Judikatúra vyplývajúca z tohto rozsudku teda nie je v rozpore s judikatúrou uvedenou v bode 108 vyššie, ktorá pripomína, že článok 107 ods. 1 ZFEÚ nerozlišuje podľa dôvodov alebo cieľov štátnych zásahov, ale definuje ich podľa ich účinkov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. marca 2005, Heiser, C-172/03, EU:C:2005:130, bod 46; z 9. júna 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, body 94 a 95, a zo 16. septembra 2013, British Telecommunications a BT Pension Scheme Trustees/Komisia, T-226/09 a T-230/09, neuverejnený, EU:T:2013:466, bod 74).

132 Ďalej pri použití rovnakej logiky, ako je logika, ktorou sa vyznačuje judikatúra zhrnutá v bodoch 108 a 109 vyššie, je s cieľom zistiť, či predmetné opatrenie poskytuje Deutsche Post výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, potrebné preskúmať, či má za následok posilnenie postavenia spoločnosti Deutsche Post oproti tým podnikom, ktoré sú jej konkurenciou. V rámci tohto preskúmania bude potrebné zohľadniť prípadné povinnosti, ktoré má Deutsche Post podľa vnútroštátnych právnych predpisov týkajúcich sa financovania dôchodkov, ktoré nezaťažujú konkurentov tohto podniku. Rovnako ako uloženie povinnosti verejnej služby vylučuje, aby sa platba kompenzácie neprekračujúca sumu, ktorá je potrebná na pokrytie nákladov vzniknutých pri jej plnení, považovala za platbu poskytujúcu výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, uloženie povinnosti na základe aktu verejnej moci znášať všetky náklady na dôchodky zamestnancov s postavením úradníka namiesto prispievania na dôchodkové poistenie totiž vylučuje, aby financovanie týchto nákladov bolo kvalifikované ako výhoda, pod podmienkou, že toto financovanie neprekračuje sumu, ktorá je potrebná na to, aby boli povinnosti spoločnosti Deutsche Post rovnaké ako povinnosti podnikov, ktoré jej konkurujú. Existenciu výhody teda možno pripustiť len vtedy, keď predmetné financovanie prekračuje túto hranicu.

133 Ako vyplýva zo žaloby a repliky, Spolková republika Nemecko tvrdí, že Komisia nevykonala žiadne konkrétne preskúmanie, aby zistila, či náklady prevzaté verejným financovaním dôchodkov patrili medzi také, ktoré bežne zaťažujú rozpočet podnikov, a že Komisia len v rámci preskúmania zlučiteľnosti predmetného opatrenia s vnútorným trhom vykonala úvodné porovnanie s nákladmi, ktoré podnik bežne znáša.

134 Ďalej uvádza, že samotné tvrdenie, že náklady súvisiace s dôchodkami predstavujú bežné prevádzkové náklady podniku, nemôže postačovať, pokiaľ ide o verejné financovanie dôchodkov bývalých úradníkov, a že bolo potrebné, aby Komisia spresnila, či sa má porovnanie vykonať s podnikom zamestnávajúcim len zamestnancov súkromného sektora, alebo či počítala s tým, že tento podnik má medzi svojimi aktuálnymi zamestnancami alebo zamestnancami aj úradníkov na dôchodku.

135 Podľa dotknutého členského štátu toto opomenutie predstavuje nesprávne posúdenie, ktoré samo osebe odôvodňuje zrušenie napadnutého rozhodnutia: konkrétne preskúmanie by totiž umožnilo preukázať, že sociálne odvody vzťahujúce sa na úradníkov spoločnosti Deutsche Post nie sú súčasťou nákladov, ktoré bežne zaťažujú rozpočet podnikov.

136 Tieto náklady podľa nej zodpovedajú štrukturálnej nevýhode v zmysle rozsudku zo 16. marca 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76), ktorý Komisia nezohľadnila.

137 Spolková republika Nemecko napokon tvrdí, že dotácie na dôchodky nezbavili Deutsche Post platby najprv ročnej paušálnej sumy 2 045 miliónov eur, potom sumy predstavujúcej 33 % z celkových hrubých miezd aktívnych úradníkov spoločnosti Deutsche Post, pretože Deutsche Post nikdy nemala takúto povinnosť, ktorú mala len Deutsche Bundespost.

138 Samotná Komisia uviedla, a to aj na pojednávaní, že skutočne vykonala konkrétne preskúmanie otázky, či náklady, ktorých sa Deutsche Post zbavila na základe § 16 zákona o postavení zamestnancov pošty, boli náklady, ktoré bežne znáša podnik. Pripomenula, že podľa judikatúry náklady na prácu spadajú do bežných nákladov podniku, pričom zahŕňajú aj úhrady na starobné dôchodky.

139 Podľa Komisie skutočnosť, že prijímanie zamestnancov prebiehalo v období pred rokom 1995 za iných podmienok, ako sú podmienky dohodnuté od daného roku pre nových zamestnancov spoločnosti Deutsche Post, nemá vplyv na povinnosť spoločnosti Deutsche Post, aby vo vzťahu k dotknutým zamestnancom, teda úradníkom, dodržiavala podmienky, ktoré im boli priznané. Z tých istých dôvodov je forma, akú majú náklady na starobné dôchodky, v prejednávanej veci bezvýznamná, pretože ide len o určenie, či sú uvedené náklady súčasťou nákladov, ktoré musí podnik bežne znášať.

140 Spolkovej republike Nemecko vytýka, že ňou navrhované metódy určenia predmetných nákladov nie sú v súlade s judikatúrou, a tvrdí, že rozsudok zo 16. marca 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76), nebol potvrdený ani judikatúrou, ani rozhodovacou praxou Komisie.

141 Na záver pripomína, že podľa ustálenej judikatúry je existenciu pomoci potrebné posudzovať z hľadiska účinkov zásahov zo strany štátu, a nie podľa ich príčin alebo cieľov.

142 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, ako to potvrdila Komisia vo vyjadrení k žalobe, ako aj v rámci odpovedí na otázky, ktoré jej boli položené na pojednávaní, že táto inštitúcia sa v odôvodneniach 262 a 263 napadnutého rozhodnutia uspokojila s konštatovaním, že výhoda existuje z jednoduchého dôvodu, ktorým je, že nemecký spolkový štát čiastočne prevzal náklady na dôchodky bývalých úradníkov, pričom takéto prevzatie predtým podľa nej neexistovalo. Ak je ale toto tvrdenie správne, o čom je možné pochybovať, pretože aj keď totiž neexistovali priame dotácie zo strany nemeckého spolkového štátu, existovali aspoň nepriame kompenzácie, teda kompenzácie zo strany spoločností Postbank a Telekom, ktoré prijala Postdienst, právny predchodca spoločnosti Deutsche Post, na vyrovnanie svojich strát, čo bolo ešte preukázané na pojednávaní, uvedené tvrdenie nepostačuje na preukázanie, že Deutsche Post by bola zvýhodnená oproti svojim konkurentom.

143 Z tohto vývoja je totiž ľahko možné vyvodiť, že v nadväznosti na uplatnenie predmetného opatrenia je Deutsche Post znevýhodnená menej ako pred prijatím uvedeného opatrenia, ale že v porovnaní so svojimi konkurentmi je naďalej znevýhodnená, alebo má s nimi rovné postavenie, teda nie je príjemcom výhody. Ako totiž uvádza Komisia v odôvodneniach 294 a 297 napadnutého rozhodnutia, záťaž, akú predstavujú celkové náklady na dôchodky uložené spoločnosti Deutsche Post pred rokom 1995, v tomto prípade v monopolnom prostredí, je taká, že predmetný podnik by sa nemohol presadiť voči svojim konkurentom a musel by opustiť trh, pokiaľ by neexistovali opatrenia, ktoré by ho tejto záťaže čiastočne zbavovali.

144 Z toho, čo je uvedené v bodoch 108, 109 a 132 vyššie, v tomto kontexte vyplýva, že pojem „náklady, ktoré bežne zaťažujú rozpočet podniku“ nezahŕňa náklady uložené jedinému podniku na základe ustanovení právnych predpisov, ktoré sa odchyľujú od pravidiel všeobecne uplatniteľných na konkurenčné podniky a ktorých výsledkom je, že sa mu ukladajú povinnosti, ktoré nezaťažujú jeho konkurentov. Naproti tomu „náklady, ktoré bežne zaťažujú rozpočet podniku“ sú také náklady, ktoré vyplývajú zo všeobecného režimu.

145 Stanovisko vyjadrené v odôvodnení 263 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého je jedinou rozhodujúcou skutočnosťou na účely posúdenia existencie výhody to, či „táto spoločnosť jedným alebo druhým spôsobom hradila celé dôchodkové náklady“ a že v tejto súvislosti bolo bremeno zaťažujúce Deutsche Post zmiernené, je nesprávnym právnym posúdením. Navyše, ak by sa mal pojem „náklady, ktoré bežne zaťažujú rozpočet podniku“ definovať odkazom na osobitné pravidlá týkajúce sa podniku, ktorý je údajne príjemcom, ako to tvrdí Komisia, nič by nebránilo tomu, aby sa predmetné opatrenie znižujúce náklady spoločnosti Deutsche Post považovalo za súčasť týchto pravidiel, čo vylučuje existenciu výhody.

146 To isté preto platí aj pre stanovisko vyjadrené v odôvodneniach 267 a 268 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého skutočnosť, že sa na Deutsche Post vzťahovali výraznejšie právne povinnosti v oblasti financovania dôchodkov svojich zamestnancov ako tie, ktoré zaťažovali jej konkurentov, je irelevantná, pokiaľ ide o existenciu výhody, ale je relevantná len v rámci posudzovania zlučiteľnosti opatrenia s vnútorným trhom.

147 Komisia teda mala pri posudzovaní pojmu výhoda overiť, či pri prevzatí rozdielu jednak medzi paušálnou sumou stanovenou medzi rokmi 1995 a 1999 a celkovou sumou nákladov na dôchodky bývalých úradníkov spoločnosti Deutsche Post a jednak sumou predstavujúcou 33 % hrubých miezd aktívnych úradníkov spoločnosti Deutsche Post a tou istou celkovou sumou spolkový štát poskytol spoločnosti Deutsche Post hospodársku výhodu oproti jej konkurentom.

148 Z judikatúry totiž v súlade s tým, čo je uvedené v bodoch 108, 109 a 132 vyššie vyplýva, že práve v tomto štádiu uplatnenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ, teda v štádiu dokazovania existencie výhody, musí Komisia napríklad preukázať, že čiastočné oslobodenie od povinnosti prispievať do fondu ochrany dôchodkov predstavuje pre bývalého historického operátora selektívnu hospodársku výhodu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. septembra 2013, British Telecommunications a BT Pension Scheme Trustees/Komisia, T-226/09 a T-230/09, neuverejnený, EU:T:2013:466, bod 46).

149 V prípade postupnosti opatrení na kompenzáciu nákladov uložených jedinému podniku podľa ustanovení právnych predpisov, ktoré sa odchyľujú od pravidiel všeobecne uplatniteľných na konkurenčné podniky a ktorých výsledkom je, že sa mu ukladajú povinnosti, ktoré nezaťažujú jeho konkurentov, Komisia úplne zrejme musí počas preskúmavania jedného z týchto opatrení z hľadiska práva štátnej pomoci zohľadniť účinky predchádzajúcich opatrení, s cieľom zistiť, či posledné opatrenie, o ktorom koná, vzhľadom na opatrenia, ktoré už analyzovala, predstavuje alebo nepredstavuje nadmernú kompenzáciu, čo teda umožňuje považovať túto nadmernú kompenzáciu, pokiaľ sa preukáže, za kompenzáciu vytvárajúcu hospodársku výhodu, pričom je potrebné pripomenúť, že členský štát môže stále v rámci preskúmavania nového opatrenia preukázať, že toto opatrenie nevedie k prekročeniu hranice, od dosiahnutia ktorej je podnik, na ktorý sa vzťahuje, zvýhodnený oproti konkurenčným podnikom. Je však potrebné pripomenúť, že okolnosť postupnosti opatrení preskúmavaných Komisiou postupne po ich oznámení zo strany dotknutého členského štátu nezodpovedá prípadu v prejednávanej veci, keďže táto inštitúcia vykonala v tejto veci analýzu verejného financovania dôchodkov až po sťažnostiach konkurenčných podnikov.

150 Možnosť Komisie v prejednávanej veci preukázať skutočnú existenciu selektívnej hospodárskej výhody, nie len pripustiť ju na základe jednoduchého predpokladu, prichádzala do úvahy, ako Komisia sama priznala vo vyjadrení k žalobe a ako to potvrdila aj na pojednávaní, až v štádiu preskúmania pomoci s vnútorným trhom v odôvodneniach 288 až 410 napadnutého rozhodnutia. Z vyššie uvedeného vyplýva, že len sumy, ktoré by prípadne prekračovali to, čo je nevyhnutné na vyrovnanie nákladov na dôchodky, na ktoré bola zaviazaná Deutsche Post pred rokom 1995 s nákladmi, ktoré znášajú jej konkurenti, by mohli spoločnosti Deutsche Post priznávať takú výhodu, a preto by predstavovali štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

151 Spolková republika Nemecko, ako bolo pripomenuté v bode 133 vyššie, pri zdôraznení toho, že Komisia vykonala „úvodné porovnanie s nákladmi, ktoré podnik ‚bežne' znáša v súvislosti so svojimi súkromnými zamestnancami v súlade s nemeckým sociálnym právom, až v rámci preskúmania týkajúceho sa zlučiteľnosti opatrenia s vnútorným trhom", teda právne dostatočným spôsobom preukázala, že Komisia nedodržala judikatúru citovanú v bode 148 vyššie. Je potrebné uviesť, že uvedená judikatúra bez toho, aby pripomínala požiadavku na formu, zdôrazňuje dve fázy, ktoré musí obsahovať analýza opatrenia na základe ustanovení článku 107 ZFEÚ, na čo sa viažu dôsledky veľkého významu.

152 V prvej fáze totiž, ako bolo uvedené v bode 104 vyššie, musí súd Únie vykonávať celkové preskúmanie, pokiaľ ide o otázku, či opatrenie patrí do pôsobnosti článku 107 ods. 1 ZFEÚ (rozsudky z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 111, a zo 16. septembra 2013, British Telecommunications a BT Pension Scheme Trustees/Komisia, T-226/09 a T-230/09, neuverejnený, EU:T:2013:466, bod 39). Z toho vyplýva, že je úlohou súdu Únie overiť, či sú údaje uvádzané Komisiou vecne správne a či môžu preukázať, že sú splnené všetky podmienky, ktoré umožňujú kvalifikovanie ako „pomoc" v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ (rozsudok z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 142). Okrem toho opakovane rozhodol, že článok 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ zveruje Komisii diskrečnú právomoc, ktorej výkon zahŕňa posúdenie hospodárskeho a sociálneho charakteru (rozsudky z 20. septembra 2007, Fachvereinigung Mineralfaserindustrie/Komisia, T-375/03, neuverejnený, EU:T:2007:293, bod 138, a z 27. septembra 2012, Taliansko/Komisia, T-257/10, neuverejnený, EU:T:2012:504, bod 133), z čoho vyplýva, že preskúmanie, ktoré vykonáva v súvislosti s týmito posúdeniami, sa týka overenia dodržania

procesných ustanovení, vecnej správnosti skutkového stavu a neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia a zneužitia právomoci (rozsudok z 13. septembra 1995, TWD/Komisia, T-244/93 a T-486/93, EU:T:1995:160, bod 82).

153 V druhej fáze môže poskytnutie protiprávnej pomoci znamenať okrem povinnosti jej príjemcu vrátiť uvedenú pomoc aj povinnosť zaplatiť úroky za obdobie protiprávnosti alebo odškodniť svojich konkurentov (pozri analogicky rozsudok z 12. februára 2008, CELF a Ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, EU:C:2008:79, bod 55).

154 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Spolková republika Nemecko oprávnene tvrdí, že obyčajné tvrdenie, podľa ktorého sú náklady na dôchodky súčasťou nákladov, ktoré bežne zaťažujú rozpočet podniku, v prejednávanom prípade nepostačuje na preukázanie existencie skutočnej hospodárskej výhody v prospech spoločnosti Deutsche Post. Komisia, ktorá mala povinnosť dokázať uvedenú výhodu, ju nesplnila, a teda sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia.

155 Preto je potrebné vyhovieť druhému žalobnému dôvodu s výnimkou tvrdení uvedených v tomto žalobnom dôvode, ktoré sa týkajú dodržania povinnosti odôvodnenia (pozri bod 66 vyššie).

156 Toto konštatovanie samo osebe postačuje na zrušenie článkov 1, 4 až 6 napadnutého rozhodnutia a vyhovenie žalobe Spolkovej republiky Nemecko bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o ôsmom až desiatom žalobnom dôvode, alebo zvyšných častiach tretieho, šiesteho a siedmeho žalobného dôvodu.

O trovách

157 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala v prejednávanej veci úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom Spolkovej republiky Nemecko.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Články 1, 4 až 6 rozhodnutia Komisie 2012/636/EÚ z 25. januára 2012 o opatrení C 36/07 (ex NN 25/07), ktoré prijalo Nemecko v prospech Deutsche Post AG, sa zrušujú.**

2. **Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania.**

Gratsias Kăncheva Wetter

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 14. júla 2016.

Podpisy